

Dat zoveel mensen in ons vakgebied roepen om meer PR voor het bos en de bosbouw geeft blijk van een aandoenlijk vertrouwen in de mogelijkheden van dat vakgebied, maar daarmee is nog niet gezegd dat Public Relations het antwoord is op de problemen waar we in de bosbouw mee te maken hebben. Daarnaast moet rekening worden gehouden met het feit dat sommige van die problemen misschien wel helemaal niet een probleem zijn.

Ik zal proberen wat duidelijker te zijn. We weten allemaal hoe een groot deel van de sector onmiddellijk wijs begint te knikken wanneer iemand zegt dat de bosbouw zo'n slecht imago heeft. Bij voorkeur geven we schuld daarvan aan het algemeen publiek dat in onze ogen beïnvloed wordt door lieden die zeggen veel waarde te hechten aan het welzijn van het bos, maar waarvan wij vinden dat ze geen verstand van zaken hebben.

Misschien is het beter gewoon eens na te gaan hoe het publiek

Democratie

er echt over denkt. De Federale regering van Canada heeft dat in 1991 gedaan en rapporteert daarover in een net uitgekomen boekwerk "The State of Forests 1991, Second Rapport to Parliament". (Het vergelijkbare verslag over 1990 heette nog "The State of Forestry Canada", hetgeen in ieder geval blijk geeft van een enig gevoel voor PR, maar dit terzijde.) Voor deze enquête zijn 2510 Canadezen telefonisch benaderd en dit wordt volgens het rapport als representatieve steekproef beschouwd. Dat zal dan wel.

De antwoorden op sommige vragen lijken me voor ons minder interessant. Dat in Canada slechts 20% van de ondervraagden de recreatiefunctie van het bos als de belangrijkste beschouwt tegen 71% die van mening is dat de belangrijkste functie van het bos is het beschermen van water, lucht en bodem. Dit is niet echt verbazingwekkend in een land waar bos ten behoeve van recreatie bepaald geen schaars goed is. Interessanter is al wat men als de grootste bedreiging van het bos beschouwt. Dat is wanbeheer, en daaronder verstaat men vooral kaalslag maar ook wel onvoldoende herbebossing. Bovendien waren veel meer ondervraagden die mening toegedaan dan in 1990. Daarentegen ziet men de zure regen en andere vormen van vervuiling steeds minder als een bedreiging voor het bos. Over de betekenis daarvan kan je heel lang filosoferen en daar is in deze rubriek de ruimte niet voor. Ik denk dat er zowel sprake is van gewinning, en dat is kwalijk, als van het inzicht dat het gedreig met stervende bossen misschien toch wel wat te veel van het goede is geweest.

Het meest interessant is wellicht het vergelijken van de mening van het publiek met die van de professionele bosbouwers. Daar komen nogal wat schokkende verschillen uit. Slechts 25% van de bosbouwers is van mening dat zogenaamde old-growth bossen in Canada beschermd zouden moeten worden. Van het publiek is 86% van mening dat dat zou moeten gebeuren. Helaas is niet duidelijk uit het rapport of dat betekent dat men vindt dat alle oude bossen volledig beschermd moeten worden of alleen een bepaald deel daarvan. 70% van het publiek vindt kaalslag slecht voor het bos tegen 21% van de bosbouwers. Daar kunnen de Canadezen het mee doen en ik ben benieuwd wat ze ermee gaan doen. Het is simpel om te zeggen dat het publiek niet weet waar het het over heeft, maar dan kun je de democratie ook wel afschaffen en ik vrees dat als wij in Nederland een dergelijk onderzoek onder het publiek zouden houden we verplicht zouden zijn daar serieus rekening mee te houden, of we dat nu leuk vinden of niet. Maar misschien is het wel verstandig zoiets eerst een paar jaar te laten betijen.

Tenslotte nog een curieus lichtpuntje. 74% van de Canadezen is van mening dat je bos beter kunstmatig kunt verjongen dan het aan de natuur overlaten. Misschien zegt dat alleen maar iets over de kwaliteit van dit onderzoek.